

Burns Supper 2006

Den 22 januari celebrerade Telge Whisky Sällskap (TWS) för tredje gången minnet av den skotske skalden Robert Burns födelsedag. Egentligen var hans födelsedag den 25 januari, men enligt TWS stadgar firas den dagen, söndagen som är närmast den 25 januari.

Mer än 50-talet personer hade samlats i Torpa Pensionats salong, där de bjöds på en whisky-drink, innan säck-pipeblåsaren Mats Sjöström i traditionell skotsk klädsel höjde stämningen med sin bagpipemusik. Enligt programmet, som i år var på engelska, stötte Jussi Hakkarainen (JH) sin stav i golvet, vilket innebar att alla gäster skulle följa säckpipblåsarens intensiva säckpipemusik ner till matsalen.

När alla deltagare tagit plats, var det dags för kvällens första skål, nämligen Toast to the Piper. Det var whiskyn Robert Burns World Federation Single Malt, som dagen till ära hade serverats till alla gäster.

Jussi berättade sedan att förrätten som skulle serveras var den traditionella Cook-a-leekie soppan bestående av kyckling, purjolök och plommon.

Jussi äskade åter tystnad med staven sedan efterrätten avnjutits, eftersom det var TWS ordförande Patrik Berg, som skulle hålla sitt välkomsttal. Patrik nämnde bl.a. i sitt tal att traditionen med Burns Supper nu blivit bestående i TWS och önskade slutligen alla en fortsatt trevlig kväll.

Med stavens hjälp var det åter Jussi som tog till orda, eftersom nu skulle kvällens höjdpunkt inledas, nämligen Piping in the Haggis. Liksom vid tidigare år, då Burns Supper firats, hade TWS även det här året fått en haggis från samma företag i Edinburgh, som också levererat haggis till det brittiska kungahuset. Plötsligt hörs säckpipemusik och in kommer Mats i täten och därefter Ingemar Giös traditionellt skotskt klädd med den ceremoniella haggisen vackert dekorerad omgiven av kålblad. Att bära brickan på sedvanligt servitörsmåner med en hand över höger axel var verkligen inte lätt, eftersom det var ganska trångt mellan stolsraderna. Allt gick emellertid bra utan att någon incident inträffade och när haggisen var placerad på bordet, tog Ingemar sin sglan dubh (svarta kniv), vilken överlämnades till TWS ordförande Patrik, som skar upp den ceremoniella haggisen.

Som brukligt är läste sedan Ingemar bordsbönen Selkirk Grace och därefter berättade han vad en haggis är för något. Han hade också med sig hela receptet, men föreslog av någon anledning att innan receptet lästes, borde man först äta haggisen och sedan "skölja" ned den med whisky. Därefter läste Ingemar "Address to the Haggis" av Robert Burns men med en mycket fri översättning av Hasse Alfredsson vars ekvilibristiska ordval i hyllningen avslutades med "En skotte klarar av så lätt, allt motigt som en haggis. Om blott han fått sig äta mätt på mustigt öl - och HAGGIS!" En skål till haggisens ära inledde måltiden. Eftersom många av deltagarna tidigare ätit haggis inspirerade det till att många "nybörjare" inte endast tog oxfilén utan också en rejäl bit av haggisen, som immun-digades med stort välbehag.

My Luve is a Red, Red Rose av Robert Burns stod närmast på programmet. Texten är emellertid modifierad till "Min älskling Du är som en Ros" av Evert Taube och även tonsatt av honom. Med ackompanjering av Gunilla Giös sjöng alla denna kärlekssång med stor inlevelse.

Nyhet vid årets Burns Supper var den traditionella skotska dessertkakan Topsy Laird (sherry trifle) serverat med portvin. En utsökt efterrätt som verkligen Jussi med sonen Michel har all heder av. Den efterrätten måste absolut bli en tradition härnäst vid Burns Supper.

En programpunkt utanför det officiella programmet kom sedan. Det var Gunilla som iklädd sin kilt från klanen McKenzie berättade om den historiska bakgrunden till tartan, dvs. det mönster som finns i kilten men också på slipsar, byxor och schalar. Färgerna varierar beroende på om det är en jakttartan eller en festtartan. Eftersom kilten saknar fickor har man i stället en vackert utformad väska vanligtvis av sälskinn – sporrans – att lägga saker i. Ingemar kommenterade därefter något om den svarta knivens historiska bakgrund. Gunilla berättade sedan om den skotska folksångerskan Nancy Wilson, som blev berömd för en sång som handlade om whisky, varför hon kallades för Nancy Whisky. Sången beskrev vävaren som troligen hade tagit för många drams. Men det är kanske därför som tartanmönstren är så symmetriska och asymmetriska?

En del gäster hade nog inte någon aning vem Robert Burns var. Ett stort porträtt av den skotske nationalskalden fanns visserligen på en framträdande plats på ett bord i matsalen men under programpunkten The Immortal Memory gav Ingemar en exposé över Robert Burns korta men intensiva leverne. Ingemar berättade också varför just whisky-sällskapet hyllar Robert Burns, om Burns även drack andra drycker än whisky, om han hade någon favoritwhisky? etc. Efter det att Burns dikt Devondalen hade lästs, höjdes en skål till Robert Burns ära uttalat på gaeliska.

En tradition vid Burns Supper är att någon håller talet till kvinnan – Address to the Lassies. Årets talare var Göran Hellman som på ett mycket fint sätt kommenterade kvinnan ur olika aspekter. Talet avslutades med att alla manliga gäster stående höjde skålen till kvinnan.

MS spelade sedan Amazing Grace på säckpipa, var- efter alla sjöng sången på engelska medan Gunilla ackompanjerade.

Jussis stav markerade sedan att det var dags för talet till mannen, som i år hölls av Kristina Högbom. I talet harangerades mannen på olika sätt och även det talet avslutades med en skål till mannen, nu med alla kvinnor stående.

Årets diplomutdelning i whiskykunskap - omfattande teoretiska och praktiska prov – tilldelades tre TWS medlemmar.

Patrik berättade först bakgrunden till provet och enligt vad TWS känner till är sällskapet fortfarande det enda i Sverige, som har prov i whiskykunskap.

I sitt tal nämnde Patrik att han hoppades att fler TWS-medlemmar skulle ta chansen att förkovra sina teoretiska kunskaper i whisky och inte endast prova de praktiska!

Ett ytterligare inslag utanför programmet kom sedan.

I samband med förra årets resa till Skottland och bl.a. till destilleriet Springbank utförde för första gången TWS medlemmar ett tack i form av en hyllningssång för en föredömligt guidad whiskytur.

Sången var den kända snapsvisan "Helan går" men med ord som whisky, dram och Springbank införda i texten. Med vår eminenta körledare Nils-Bertil Nilsson i spetsen sjöng Skottandsresenärerna denna visa igen till övriga gästernas förtjusning.

Vänskapens sång - Auld Lang Syne - avslutade den mer än tre timmar långa och händelserika måltiden genom att alla deltagare stående sjöng sången. Patrik nämnde sedan i sitt avskedstal att i och med denna Burns Supper hade gästerna fått en inblick i den skotska kulturen ur olika aspekter. Det var mycket nöjda deltagare, som sedan gick ut i den mörka och mycket kalla vinterkvällen troligen nu med en större insikt att Skottland inte endast är whisky utan har enormt mycket mer att erbjuda i form av kultur.

Referent: Ingemar Giös

Bilder: Sten Benje